

Arrest

nr. 241 572 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE DECKER
Pr. Jos. Charlottelaan 71
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE DECKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient op 12 november 2019 bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat dit verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

Dit is de thans bestreden beslissing, die op 4 februari 2020 aan de verzoeker aangetekend wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en Koerd van origine te zijn. U werd geboren op 2 maart 1985 in Aleppo stad. Uw vader werkte als bediende in een privé transportbedrijf, uw moeder is huisvrouw. U heeft lager onderwijs genoten en verrichtte van 2004 tot 2006 uw militaire dienstplicht. U heeft altijd als kleermaker in dienst gewerkt. Tot 2014 woonde u in de wijk Sheikh Maqsoud Gharbi van Aleppo stad. Hierna vertrok u naar Afrin stad in de provincie Aleppo. Eind 2015 vernam u van een vroegere buurman dat er een oproepingsbrief voor uw reservistendienst toegekomen was. De Syrische autoriteiten waren niet meer in Afrin aanwezig. Op 5 juli 2016 huwde u op religieuze wijze met Z. J. (O.V. ...; CG ...) en op 17 mei 2017 werd jullie zoontje B. geboren. Jullie vertrokken omwille van het conflict in Syrië en jullie kwamen op 24 april 2018 in Griekenland aan. Eind december 2018 verkregen jullie er een beschermingsstatus en bijbehorende documenten. Jullie verbleven er in een kamp op een berg in het dorp Themopelis op twee uren van Athene. Het was een tentenkamp en er was geen werk en geen woning en geen taalcursussen. U heeft eerst op uw eentje getracht werk te vinden maar een werkgever wilde u niet betalen en een andere betaalde u te weinig. De bescherming daar is enkel op papier maar niet in de praktijk. Er werden openlijk drugs verdeeld in het kamp en niemand deed hier iets aan. Er was geen sociale of medische zekerheid en er was racisme. Er vonden gevechten plaats en zelfs binnen het kamp was er sprake van discriminatie onder de vluchtelingen zelf. U kon dit niet meer verdragen en besliste naar België te komen maar onderweg werden jullie tegengehouden in Oostenrijk en daar gedwongen een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Jullie verzoek werd geweigerd. Jullie kwamen naar België waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienen op 12 november 2019. Uw echtgenote vernietigde bij aankomst hier de Griekse documenten.

In Syrië vreest u niet enkel het regime maar ook de gewapende groeperingen, de Koerdische partijen, het FSA en de extremistische groeperingen.

Ten aanzien van Griekenland voert u aan dat u er geen werk en geen onderwijs kon bekomen en dat er problemen waren in het kamp, dat u nu op straat zou terecht komen, dat er geen sociale en medische zekerheid is en dat er racisme heerst.

Ter staving van uw verzoek legde u kopies neer van volgende documenten: de voorkant van uw Syrische identiteitskaart en uw legerboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk verklaard. Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in casu de vluchtelingenstatus in Griekenland eind 2018. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u in het Griekse vluchtelingenkamp in tenten moest wonen waar drugs verhandeld worden en er gevechten plaats vinden, dat er geen werk is, geen goede gezondheidszorg, geen scholing (CGVS, p. 6-7, 9). Inzake discriminatie poneert u dat u uitgescheiden werd op straat als ze wisten dat jullie geen Grieks spraken en in het kamp was er sprake van onderlinge discriminatie tussen de vluchtelingen zelf (CGVS, p. 7). Wat het socio-economische luik betreft van de problemen die u inroept ten aanzien van Griekenland, beperkt u zich tot algemeenheden. U kon geen werk vinden en heeft dit wel geprobeerd maar er was geen werk en werd niet of onderbetaald (CGVS, p. 7, 9). U staft deze problemen niet en bovendien

blijkt uit jullie verklaringen niet dat jullie zich gewend hebben tot de Griekse autoriteiten om deze eventuele problemen aan te kaarten of jullie rechten te doen gelden. U haalt bijgevolg onvoldoende concrete of individuele elementen aan waaruit een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade zou blijken.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. U verklaarde zelf dat u eind 2018 een verblijfsvergunning ontving met een geldigheidsduur van drie jaar (CGVS, p. 8). Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging

van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat uw echtgenote Z. J. (O.V. ...; CG ...) ook een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft en zij dezelfde beslissing als u ontvangt. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uw schoonouders E. J. (O.V. nummer ...; CG ...) en N. B. (O.V. ...; CG ...), uw schoonbroer M. J. (O.V. ...; CG ...) evenals uw schoonzus A. J. (O.V. 8...; CG ...) ook een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben maar nog niet gehoord werden door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt als volgt:

“B.2. Ten eerste, bepalen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat iedere eenzijdige rechtshandeling met een individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen moet vermelden, en dat deze moeten afdoende zijn; Drie voorwaarden dienen hierbij vervuld te zijn opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in de zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven juist moeten zijn en draagkrachtig.

De draagkracht slaat op elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid). Daarnaast is de overheid onderworpen aan het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel, waarbij de overheid verplicht is zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat 1 R. TIJS, Algemeen bestuursrecht in hoofdlijnen, Antwerpen - Cambridge, Intersentia, 2012, p 273. 2 I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, nr.2, met verwijzing naar o.m. RvS nr.25.941, 18 juni 1985; RvS nr. 74.935, 3 juli 1998. 4 en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid).

Artikel 3 EVRM verbiedt dat iemand onderworpen wordt aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Hieruit leidt het EHRM af dat de overheid een vreemdeling niet mag uitwijzen indien gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat een persoon een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 te worden behandeld indien hij naar die andere staat wordt gestuurd. Het verbod op

schending van het Refoulmentbeginsel is daarbij absoluut. (P. VAN DIJK, F. VAN HOOFF, A. VAN RIJN en L. ZWAAK (eds.), *Theory and practice of the European Convention of Human Rights*, Cambridge, Intersentia, 2018, 384.)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan o aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

B.3. Toegepast op huidig geval kan verzoeker zich niet verzoenen met de vaststelling van verweerster dat de hun behandeling in Griekenland géén schending inhoudt die voldoet aan de vereisten van artikel 3 EVRM.

Verweerster verwijst daarvoor naar de rechtspraak van het EHRM *Hussein Mohammed en anderen t/ Nederland en Italië* van 2 april 2013 om naderhand te concluderen dat:

“gelet op de voorgaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk en vernederend in de zin van art. 3 EVRM “

Hoe verweerster tot deze beslissing komt is onduidelijk, minstens is de beslissing van 31 januari 2020 op dit punt onvoldoende gemotiveerd met relevante COI die enigszins dit aantonen. Gelet op de voor verweerster bekende situatie in Griekeland kan ze zich niet langer baseren op vermoedens dat Griekenland de diverse rechten en voordelen zoals voorzien in het recht van de Unie passend nakomt.

Verzoekster is zich bewust van het standpunt van de Raad omtrent de situatie naar Griekenland maar is van oordeel dat verweerster in huidige omstandigheden onvoldoende de specifieke situatie van verzoekster en haar familie hebben onderzocht.

Minstens is de beslissing dus te Generalistisch genomen en onvoldoende toegespitst op de effectieve situatie van verzoeker en zijn familie.

B.4

Verzoeker is dan ook van oordeel dat de stelling van verweerster in het algemeen en ook specifiek toegepast op zijn geval niet meer is dan een fictie is die om duidelijke redenen in leven wordt gehouden om de asielaanvraag van verzoeker niet te moeten onderzoeken.

Het recht van de Unie wordt immers helemaal niet gegarandeerd in Griekeland. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar twee verslagen van RSA (Refugee support AEGAN) en PRO ASYL van juni 2017 en augustus 2018 waarvan de slagzin duidelijk mag zijn (stukken 4 en 5):

“Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection.”

Het is op basis van bovenstaande COI duidelijk dat de basis voor een menswaardig leven voor verzoeker niet wordt gegarandeerd in Griekenland.

Zo is er geen toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoeker en zijn gezin en wordt deze toegang ook niet gemakkelijker gemaakt door het maken van specifieke opleidingen, taalcursussen, etc. aan erkende asielzoekers:

“however, in practice, unemployment rates are so high, and competition from workers who speak Greek is so intense, that it is extremely difficult for newly recognized refugees that do not speak the language to find employment. Additionally, refugees face obstacles in enrolling in vocational training programs as the majority of them cannot provide evidence (high school degrees, diplomas etc.) of ther educational background, which is a prerequisite for participating”

De facto was het zelf voor de vrouw van verzoeker, die Engels studeerde in haar land van herkomst, niet mogelijk om deze bewijzen te leveren.

Daarnaast was het voor verzoeker onmogelijk om aanspraak te maken op een uitkering nu hiervoor meerdere eisen worden gesteld:

- Attest van belastingverklaring
- Bewijs dat men beschikt over een woning
- Rekeningnummer

Het voor verzoeker en zijn familie niet mogelijk om aanspraak te maken op een uitkering nu ze niet over een woning konden beschikken en ook geen toegang hadden tot de sociale huurmarkt (zie hierover later meer).

Dit zorgt ervoor dat ze geen aanspraak kunnen maken op een attest van belastingverklaring nu dit als een voorwaarde wordt gesteld bij belastingdiensten:

“most of the tax offices in Athens and generally the taks offices in the mainland deny registration to those who cannot prove their accommodation or are homeless.” (stuk 5, pagina 4)

Verzoeker en zijn familie beschikt in Griekenland dus niet over de mogelijkheden om een inkomen te vergaren waardoor uiteraard van een toekomst geen sprake kan zijn.

Maar ook inzake huisvesting brengt verzoeker talrijke foto's voor van de condities waarin hij voor en tijdens zijn aanvraag heeft moeten leven, (stuk 6)

De ervaringen van verzoekster worden gefundeerd door de hierboven geciteerde COI:

“ RSA/ PRO asyl is not aware of any case of a returnee beneficiary of international protection who, upon arrival, has been provided by the competent authorities with an apartment under the UNHCR scheme or has been officially referred to a refugee site in the attiki region or elsewhere in the mainland. Furthermore no returned refugee has received information about accommodation or has been granted a cash allowance.

On the contrary: RSA/PRO ASYL follows-up on such cases of returnees from other European countries to Greece (Athens) and documents their life as homeless or under substandard conditions in squats in Athens or in abandoned buildings without access to electricity or water. ”

Zonder huisvesting en mogelijkheden tot het verwerven van een inkomen uit arbeid of uitkering zullen verzoeker en zijn familie dus op de straat te recht komen en hierbij worden blootgesteld aan alle gevaren die door verzoeker reeds werden opgesomd (drugs, geweld, discriminatie, etc.)

Maar in deze omstandigheden lopen verzoekers ook een bovengemiddeld risico op ziekte en lopen zonder hospitalisatieverzekering een ernstig risico om niet of onvoldoende te worden behandeld ten gevolge van systeemfouten in de Griekse gezondheidszorg. (zie stuk 4, p 17 e.v)

5.

Het is dan ook duidelijk dat de beslissing van verweerster dient te worden vernietigd artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, zorgvuldigheidsbeginsel en art. 3 EVRM

Het middel is dan ook gegrond.”

2.1.2. Stukken

A. Bij het verzoekschrift gevoegde stukken

Het verzoekschrift werd tezamen met het verzoekschrift inzake verzoekers echtgenote (gekend onder het rolnummer RvV 243 469/II) verstuurd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met een aangetekende brief van 14 februari 2020, waarbij naast de bestreden beslissing en een bewijs inzake de kosteloze rechtsbijstand de volgende stavingstukken werden overgemaakt:

- REFUGEE SUPPORT AEGEAN en STIFTUNG PRO ASYL, *“Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece – update”*, 30 augustus 2018;

- REFUGEE SUPPORT AEGEAN en STIFTUNG PRO ASYL, "Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece. Rights and effective protection exist only on paper: the precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece", 23 juni 2017;
- 5 foto's betreffende de huisvesting van de verzoeker tijdens het verblijf in Griekenland.

B. Ter terechtzitting van 4 augustus 2020 legt de verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de volgende nieuwe stavingstukken neer:

- Attest van zwangerschap van zijn echtgenote d.d. 24 juli 2020;
- Arrest van de Raad van 8 april 2020 met het nr. 234 963.

2.2. De verweerder heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en ter terechtzitting heeft de vertegenwoordiger van de verweerder gesteld zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad inzake de kwestie of het nieuwe element van de zwangerschap van de echtgenote van verzoeker en de daaruit volgende situatie van een terugkeer met een pasgeborene in rekening dient te worden gebracht.

2.3. Beoordeling

De thans bestreden beslissing is getroffen met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"(...) De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)"

Deze bepaling geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verzoeker reeds een internationale bescherming geniet in Griekenland. Deze vaststelling wordt ondersteund door de stukken uit het administratief dossier (stuk 16, Eurodac Search Result, Mark status "M") en wordt door de verzoeker niet betwist.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het in België ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Evenwel dient te worden benadrukt dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de omzetting betreft van artikel 33, § 2, a, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn). Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij niet langer kan rekenen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband nog het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming

niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 dat zich in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 in grote kamer heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, *Jawo*, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, *Aranyosi en Căldăraru*, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ, *Ibrahim*, pt. 84 en HvJ, *Jawo*, C - 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, *Ibrahim*, pt. 85 en HvJ *Jawo*, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten *Ibrahim* en *Jawo*, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ *Ibrahim*, pt. 86 en HvJ *Jawo*, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ *Ibrahim*, pt. 87 en HvJ *Jawo*, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ *Ibrahim*, pt. 88 en HvJ *Jawo*, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij "een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak" (HvJ *Ibrahim*, pt. 89 en HvJ *Jawo*, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ *Ibrahim*, pt. 90 en HvJ *Jawo*, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a), van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

In casu geniet de verzoeker de internationale bescherming in Griekenland. Met betrekking tot zijn leefomstandigheden aldaar heeft de verweerder het volgende vastgesteld:

"In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u in het Griekse vluchtelingenkamp in tenten moest wonen waar drugs verhandeld worden en er gevechten plaats vinden, dat er geen werk is, geen goede gezondheidszorg, geen scholing (CGVS, p. 6-7, 9). Inzake discriminatie poneert u dat u uitgescheiden werd op straat als ze wisten dat jullie geen Grieks spraken en in het kamp was er sprake van onderlinge discriminatie tussen de vluchtelingen zelf (CGVS, p. 7). Wat het socio-economische luik betreft van de problemen die u inroept ten aanzien van Griekenland, beperkt u zich tot algemeenheden. U kon geen werk vinden en heeft dit wel geprobeerd maar er was geen werk en werd niet of onderbetaald (CGVS, p. 7, 9). U staft deze problemen niet en bovendien blijkt uit jullie verklaringen niet dat jullie zich gewend hebben tot de Griekse autoriteiten om deze eventuele problemen aan te kaarten of jullie rechten te doen gelden. U haalt bijgevolg onvoldoende concrete of individuele elementen aan waaruit een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade zou blijken.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden."

Tijdens zijn gehoor (zie gehoorverslag, p. 6-7 en p. 9) heeft de verzoeker verklaard dat hij in Griekenland met zijn gezin acht maanden in een tent verbleef, in een kamp op twee uur rijden van Athene, waar gevechten plaatsvonden tussen drugsverslaafden en waar openlijk drugs werd gedeald. Bij het verzoekschrift worden een aantal foto's gevoegd van de verzoeker en zijn gezin in een tentenkamp. De verzoeker verklaarde tevens dat zijn gezin, na de positieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming, noodgedwongen nog een aantal maanden in datzelfde kamp

verbleef omdat al zijn pogingen op de arbeidsmarkt mislukten. Zo haalt de verzoeker aan dat hij wel op verschillende plaatsen heeft gewerkt, maar dat hij het slachtoffer was van uitbuiting: hij werkte drie weken voor een werkgever die hem uiteindelijk niet heeft betaald, terwijl hij bij anderen zeer weinig loon kreeg (10 tot 20 euro per dag). Omtrent de situatie in Griekenland verklaarde de verzoeker verder dat er geen sociale of medische zekerheid was, dat je al doodziek moest zijn vooraleer men je naar een ziekenhuis wilde brengen, dat er geen taallessen of beroepsopleidingen waren en dat hij moest betalen voor de inentingen van zijn zoon.

In het enig middel verwijst de verzoeker voorts naar de bij het verzoekschrift gevoegde rapporten van *Refugee support Aegean* en *PRO ASYL* van juni 2017 en van augustus 2018 en hij stelt dat hieruit voldoende blijkt dat een menswaardig leven in Griekenland niet kan worden gegarandeerd. Ter terechtzitting, bij een aanvullende nota van 4 augustus 2020, wordt een bewijs toegevoegd dat de echtgenote van de verzoeker thans zwanger is. De voorziene bevallingsdatum is 6 november 2020.

Zelfs aangenomen dat de rapporten die de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt op zich niet volstaan om vast te stellen dat elke persoon die internationale bescherming kreeg toegekend in Griekenland het risico loopt op een schending van artikel 4 van het Handvest, dan blijkt uit verzoekers verklaringen en de ondersteunende rapporten wel dat statushouders zich in Griekenland in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met dakloosheid, werkloosheid, economische uitbuiting en allerlei belemmeringen met betrekking tot het bekomen van sociale voordelen en de toegang tot de gezondheidszorg.

Bij de beoordeling van het in België ingediende verzoek om internationale bescherming dient bovendien rekening te worden gehouden met de specifieke situatie van de verzoeker, die thans is gewijzigd nu zijn echtgenote zwanger is en zij dus bij een terugkeer naar Griekenland aldaar zal moeten bevallen en het gezin zal moeten zorg dragen voor een pasgeborene. Het gezin van de verzoeker zal hierdoor, meer nog dan tijdens hun eerdere verblijf in Griekenland het geval was, aangewezen zijn op medische en sociale hulp vanwege de Griekse overheid, terwijl de nakende bevalling en zorg voor een pasgeboren baby ook des te meer noodzaakt dat de verzoeker en zijn gezin bij een terugkeer naar Griekenland snel toegang hebben tot een adequate huisvesting, aangepaste voeding en de nodige sanitaire voorzieningen.

Gelet op de gewijzigde specifieke situatie van de verzoeker en gelet op de voorliggende informatie waaruit blijkt dat de toegang tot socio-economische en medische hulp niet zonder problemen verloopt, is de Raad van oordeel dat moet worden nagegaan of de verzoeker en zijn gezin, dat binnen enkele maanden zal worden uitgebreid met een pasgeboren baby, in staat zijn om zich in Griekenland de nodige (medische) hulp toe te eigenen en om er in hun elementaire levensbehoeften te voorzien.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker vraagt in hoofdorde dat de Raad hem zou erkennen als vluchteling of, ondergeschikt, om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad merkt dienaangaande op dat de nood aan internationale bescherming, zoals voorzien in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden onderzocht ten aanzien van het herkomstland of, voor een staatloze, het land van gewoonlijk verblijf (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Het blijkt niet dat de verzoeker een staatloze zou zijn. Bijgevolg dient de nood aan internationale bescherming te worden onderzocht ten aanzien van verzoekers land van herkomst, Syrië. Ondanks het feit dat de verweerder bij het horen van de verzoeker wel enige aandacht heeft geschonken aan de problemen in Syrië, ligt evenwel onvoldoende informatie voor aangaande hetgeen de verzoeker vreest of welke reële schade hij riskeert in het licht van zijn herkomstland, Syrië, opdat de Raad zelf een dergelijke beoordeling zou kunnen maken. De procedure bevindt zich thans bovendien in de ontvankelijkheidsfase waarin in eerste instantie moet nagegaan worden of de verzoeker kan geacht worden zich te beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland. Dit houdt in dat in de eerste plaats moet worden onderzocht of er - in het licht van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3°, van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreft van artikel 33, lid 2, a, van de Procedurerichtlijn - een ernstig risico bestaat dat de verzoeker in Griekenland zal worden behandeld op een wijze die de door artikel 4 van het Handvest beschermde grondrechten schendt. De Raad kan dan ook niet ingaan op de vraag om de verzoeker als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2020, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE